

**Judikát NS 21 Cdo 506/2013**

Soud: Nejvyšší soud  
Datum rozhodnutí: 01/07/2015  
Spisová značka: 21 Cdo 506/2013  
ECLI: ECLI:CZ:NS:2015:21.CDO.506.2013.1  
Typ rozhodnutí: ROZSUDEK  
Heslo: Konkurenční doložka  
Pracovní poměr  
Dohoda o rozvázání pracovního poměru  
Dotčené předpisy: § 310 odst. 1 předpisu č. 262/2006Sb.  
§ 356 odst. 3 předpisu č. 262/2006Sb.  
§ 243b odst. 5 věty první o. s. ř.  
§ 224 odst. 1 o. s. ř.  
§ 310 odst. 3 předpisu č. 262/2006Sb.

Kategorie rozhodnutí:C

21 Cdo 506/2013

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Novotného a soudců JUDr. Ljubomíra Drápala a JUDr. Mojmíra Putny v právní věci žalobce B. D., zastoupeného Mgr. Zdeňkem Šromem, advokátem se sídlem v Rychnově nad Kněžnou, Staré náměstí č. 51, proti žalované TESCO GROUP, a.s. se sídlem v Nymburce, Okružní č. 2162, IČO 610 58 009, zastoupené JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem v Praze 8, Sokolovská č. 5/49, o zaplacení 53.468,- Kč, vedené u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou pod sp. zn. 54 C 244/2009, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. října 2012 č.j. 24 Co 18/2012-163, takto:

I. Dovolání žalované se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů dovolacího řízení

4.307,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Zdeňka Šroma, advokáta se sídlem v Rychnově nad Kněžnou, Staré náměstí č. 51.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou dne 5.10.2010 domáhal, aby mu žalovaná zaplatila 53.468,- Kč s úrokem z prodlení. Žalobu odůvodnil tím, že byl zaměstnancem žalované na základě pracovní smlouvy ze dne 1.8.2008 jako vedoucí směny s místem výkonu práce v Kvasínách. Listinou ze dne 22.6.2009 byl tento pracovní poměr rozvázán dohodou ke dni 30.6.2009. V pracovní smlouvě v čl. 14 si účastníci sjednali tzv. konkurenční doložku podle ustanovení § 310 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Žalobce se zde zavázal, že se po dobu 12 měsíců po skončení pracovního poměru zdrží výkonu výdělečné činnosti, která by byla předmětem činnosti žalované, a žalovaná se zavázala poskytnout žalobci při splnění podmínek uvedených v čl. 14 peněžité vyrovnání ve výši průměrného výdělku za každý kalendářní měsíc závazku. Žalovaná ani žalobce od konkurenční doložky v průběhu pracovního poměru neodstoupili. Žalobce vyzval po skončení pracovního poměru žalovanou k plnění závazků z konkurenční doložky, žalovaná žalobci sdělila, že mu plnění neposkytne, jelikož se v průběhu zaměstnání neseznamoval s takovými informacemi, pracovními a technologickými postupy, které by svojí povahou odpovídaly kupříkladu obchodnímu tajemství. Průměrný měsíční výdělek žalobce činil v rozhodném období 26.734,- Kč, žalovaná je tedy povinna žalobci uhradit za měsíce červenec a srpen 2009 částku ve výši 53.468,- Kč.

Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou rozsudkem ze dne 26.10.2011 č.j. 54 C 244/2009-120 žalované uložil, aby žalobci zaplatila částku 53.468,- Kč spolu s úrokem z prodlení z částky 26.734,- Kč ve výši 8,5% ročně za dobu od 11.8.2009 do 31.12.2009, ve výši 8,5% ročně za dobu od 11.9.2009 do 31.12.2009, z částky 53.468,- Kč ve výši 8% ročně za dobu od 1.1.2010 do 30.6.2010 a ve výši repo sazby stanovené ČNB v každém kalendářním pololetí a platné vždy pro první den příslušného kalendářního pololetí zvýšené o 7 procentních bodů za dobu od 1.7.2010 do zaplacení, aby dále zaplatila žalobci 28.470,- Kč na náhradě nákladů řízení k rukám advokáta Mgr. Zdeňka Šroma a aby zaplatila „ČR na účet tohoto soudu“ částku 1.779,-

Kč na náhradě nákladů řízení zálohovaných státem. Soud prvního stupně z provedených důkazů zjistil, že žalobce jako zaměstnanec a žalovaná jako zaměstnavatel uzavřeli dne 1.8.2008 pracovní smlouvu, v níž sjednali též tzv. konkurenční doložku, která plně odpovídá ustanovení § 310 zákoníku práce, a ve které se žalobce zavázal, že se po dobu 12 měsíců po skončení pracovního poměru zdrží výkonu výdělečné činnosti, která by byla předmětem činnosti žalované, nebo která by měla vůči ní soutěžní povahu a žalovaná se oproti tomu zavázala poskytnout žalobci finanční vyrovnání ve výši průměrného výdělku, a to za každý kalendářní měsíc trvání závazku. Dovedl, že dohoda o konkurenční doložce nebyla neplatným právním úkonem, a byla-li by neplatná, jednalo by se jen o relativní neplatnost, a k dovolání se její neplatnosti by byl oprávněn pouze žalobce, neboť znění pracovní smlouvy včetně konkurenční doložky připravila sama žalovaná. Soud prvního stupně uzavřel, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 53.468,- Kč i s úrokem z prodlení v zákonné výši.

K odvolání žalované Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 24.10.2012 č.j. 24 Co 18/2012-163 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 21.580,- Kč na náhradě nákladů odvolacího řízení. Ve věci samé přisvědčil názoru soudu prvního stupně, že dohoda o konkurenční doložce není neplatným právním úkonem, neboť povaha činností, které žalobce v pracovním poměru konal a informace, s nimiž se seznamoval, umožňují sjednání konkurenční doložky ve smyslu ustanovení § 310 zákoníku práce. Šlo o takové informace, poznatky a znalosti pracovních a technologických postupů, u nichž bylo možno na zaměstnanci spravedlivě požadovat omezení vyplývající z dohody o konkurenční doložce. V části upravující výši peněžitého vyrovnání a smluvní pokuty se odvolací soud ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, kdy dovedl, že chybí-li v dohodě údaj o tom, zda se výše nároku odvíjí od hrubého či čistého průměrného výdělku, pak je nutno uplatnit výkladové pravidlo uvedené v ustanovení § 352 zákoníku práce, které vede k závěru, že jde o výdělek hrubý. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně i v otázce případné neplatnosti dohody o konkurenční doložce, jestliže dovedl, že jde jen o neplatnost relativní dle ustanovení § 20 zákoníku práce, neboť případnou neplatnost dohody by žalovaná způsobila sama, a tudíž se nemůže této neplatnosti sama účinně dovolávat.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, ve kterém namítá, že odvolací soud nesprávně posoudil otázku neplatnosti konkurenční doložky. Dovojuje, že konkurenční doložka uzavřená mezi žalovanou a žalobcem je neplatná, jelikož je v tomto případě omezeno právo zaměstnance (žalobce) na vlastní výdělečnou činnost nepřiměřeným způsobem vzhledem k tomu, že „předmět činnosti žalované je značně široký a zahrnuje prostřednictvím odkazu na činnosti neuvedené v přílohách živnostenského zákona v podstatě jakoukoliv výdělečnou činnost“. Zdůrazňuje také skutečnost, že konkurenční doložka neobsahuje geografické vymezení její působnosti, a dále namítá, že dohoda o konkurenční doložce je dvoustranný právní úkon a pokud žalobce podpisem pracovní smlouvy její obsah akceptoval, pak i on způsobil neplatnost konkurenční doložky. Obsahuje-li dohoda výraz „průměrný výdělek“, není jasné, zda se tím míní hrubý či čistý výdělek, a tato skutečnost činní dohodu neurčitou. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobce uvedl, že konkurenční doložka byla sjednána platně, „zcela v intencích zákonné úpravy“, neboť zákoník práce nestanoví jako podmínku, aby byl v dohodě výslovně vymezen „sumář zakázaných činností“. Žalovaná se ostatně nemůže dovolávat případné relativní neplatnosti dohody, vzhledem k tomu, že to byla ona sama, která by neplatnost způsobila.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále též jen „o.s.ř.“), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán před 1.1.2013 (srov. Čl. II bod 7 zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), se nejprve zabýval tím, zda v posuzovaném případě je dovolání přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o.s.ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř.] nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř.], anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.].

Žalovaná napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že soudem prvního stupně nebyl vydán rozsudek, který by byl odvolacím soudem zrušen. Dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být odvolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 o.s.ř. se nepřihlíží (§ 237 odst. 3 o.s.ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o.s.ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo

uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci mimo jiné zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu - jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 2 a 3 o.s.ř. - nepodléhá), že žalobce byl u žalované zaměstnán na základě pracovní smlouvy ze dne 1.8.2008 jako vedoucí směny s místem výkonu práce v Kvasínách. Současně si účastníci v čl. 14 této pracovní smlouvy sjednali konkurenční doložku, ve které „konstatují, že zaměstnanec bude vykonávat pro zaměstnavatele práci, při níž se bude seznamovat s informacemi, pracovními (a technologickými) postupy, jakož i se skutečnostmi, které mají pro zaměstnavatele rozhodující význam a jejichž využití zaměstnancem po skončení pracovního poměru by zaměstnavateli mohlo závažným způsobem ztížit jeho činnost“. Žalobce se zavázal, že „po dobu 12 měsíců po skončení pracovního poměru se zdrží výkonu výdělečné činnosti, která by byla předmětem činnosti žalované, nebo která by měla vůči ní soutěžní povahu“. Žalovaná se oproti tomu zavázala poskytnout žalobci „peněžní vyrovnání ve výši průměrného výdělku zjištěného ke dni rozvázání pracovního poměru za každý kalendářní měsíc trvání závazku“. Žalovaná od dohody o konkurenční doložce do skončení pracovního poměru žalobce neodstoupila ani dohodu nevypověděla. Pracovní poměr mezi účastníky byl ukončen dohodou ke dni 30.6.2009, sjednané finanční vyrovnání však žalovaná odmítla žalobci zaplatit.

Za tohoto stavu bylo pro posouzení projednávané věci mimo jiné významné (určující) posouzení právní otázky, jaký vliv má z hlediska platnosti dohody o konkurenční doložce okolnost, že součástí jejího obsahu není výslovné vymezení územního rozsahu její působnosti a výslovný výčet činností, jejichž výkonu se zaměstnanec zdrží při své další výdělečné činnosti. Protože uvedená právní otázka dosud nebyla ve všech souvislostech vyřešena, představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Nejvyšší soud České republiky proto dospěl k závěru, že dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první o.s.ř.), dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že žalobce se domáhá plnění z konkurenční doložky sjednané v pracovní smlouvě ze dne 1.8.2008 – podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 30.9.2008, tj. předtím, než nabyl účinnosti zákon č. 294/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. práce“).

Podle ustanovení § 310 odst. 1 zák. práce byla-li sjednána dohoda, kterou se zaměstnanec zavazuje, že se po určitou dobu po skončení zaměstnání, nejdéle však po dobu 1 roku, zdrží výkonu výdělečné činnosti, která by byla shodná s předmětem činnosti zaměstnavatele nebo která by měla vůči němu soutěžní povahu, je součástí dohody závazek zaměstnavatele, že zaměstnanci poskytne přiměřené peněžité vyrovnání, nejméně však ve výši průměrného měsíčního výdělku, za každý měsíc plnění závazku. Peněžité vyrovnání je splatné pozadu za měsíční období, pokud se účastníci nedohodli na jiné době splatnosti.

V případě dohod o konkurenční doložce uzavřených podle ustanovení § 310 zák. práce je třeba mít na zřeteli zájem na zachování rovnosti účastníků v jejich právu na svobodnou volbu povolání a právu podnikat, garantované ustanovením čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. k tomu náleze Ústavního soudu ČR ze dne 1.11.1995 sp. zn. II. ÚS 192/95, uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 4, roč. 1995, pod č. 73), a z toho vyplývající požadavek na vyváženost vzájemných práv a povinností, které účastníkům z ujednání o konkurenční doložce vyplývají. Dohodu o konkurenční doložce je proto třeba vždy chápat jako vzájemný (synallagmatický) závazek, při němž si účastníci bývalého pracovního poměru poskytují hospodářský prospěch navzájem a jsou si navzájem dlužníky i věřiteli, neboť jen tak lze vyjádřit závazek zaměstnance o tom, že se po určitou dobu po skončení pracovního poměru, nejdéle však po dobu jednoho roku, zdrží výkonu výdělečné činnosti, která by byla předmětem činnosti zaměstnavatele nebo která by měla vůči němu soutěžní povahu, a závazek zaměstnavatele o tom, že zaměstnanci poskytne přiměřené peněžité vyrovnání (kompenzaci), nejméně ve výši průměrného měsíčního výdělku, za každý měsíc plnění závazku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.11.2012 sp. zn. 21 Cdo 2/2012).

K těmto vzájemně vyváženým závazkům, které - jak vyplývá z výše uvedeného i ze znění ustanovení § 310 odst. 1 zák. práce - představují podstatné (esenciální) náležitosti dohody o konkurenční doložce, pak může být jako sankce a speciální zajišťovací prostředek dále sjednána přiměřená smluvní pokuta, kterou je zaměstnanec povinen zaměstnavateli zaplatit, jestliže svůj závazek poruší (§ 310 odst. 3 zák. práce). Jiné náležitosti platné dohody, jako je „územní vymezení“ nebo „sumář zakázaných činností“, zákon nestanoví. Je jisté v dispozičním oprávnění účastníků tyto skutečnosti vzájemně dohodnout, mají-li na tom zájem; nevyloučí-li však určité teritorium z působnosti dohody (kupříkladu Austrálii, jak příkladmo uvádí dovolatelka) nebo nevytvoří-li podrobný katalog „zakázaných“ činností, nečiní to dohodu o konkurenční doložce neplatnou.

Ve prospěch opačného názoru nelze důvodně argumentovat tím, jak se vyvinula obchodněprávní praxe v případě ujednání podle ustanovení § 672a dříve platného obchodního zákoníku ohledně možnosti omezit právo obchodního zástupce vykonávat na vlastní nebo cizí účet činnost, jež byla předmětem obchodního zastoupení, nebo jinou činnost, která by měla soutěžní povahu vůči podnikání zastoupeného, na dobu po ukončení vztahu. Je třeba mít totiž na zřeteli, že právní úkon má rozdílné náležitosti podle toho, čeho, resp. jakého zákazu a vůči komu, se týká. Tak zákonné omezení zaměstnance vykonávat výdělečnou činnost, která je shodná s předmětem činnosti zaměstnavatele, po dobu trvání pracovního poměru, je upraveno v § 304. Mělo-li by dojít k nekalosoutěžnímu jednání zaměstnance či bývalého zaměstnance, včetně porušování obchodního tajemství, jednalo by se zase o problematiku řešenou (v době, o kterou se jedná) obchodním zákoníkem. Případné omezení obchodního zástupce upravoval s přihlédnutím k dané problematice – jak již bylo zmíněno – obchodní zákoník. Ustanovení § 310 zák. práce pak umožňuje na základě smluvního ujednání omezit práva bývalého zaměstnance na svobodnou volbu povolání podle čl. 26 LPS na dobu po skončení pracovního poměru, a tím jednak preventivně bránit případnému zneužití informací nabytých v souvislosti s výkonem zaměstnání, a jednak bránit potencionálnímu konkurenčnímu střetu zájmů, k němuž by mohlo dojít mezi bývalým zaměstnavatelem a bývalým zaměstnancem, příp. třetí osobou, pro niž bývalý zaměstnanec vykonává výdělečnou činnost. Okolnost, zda zaměstnanec po uzavření konkurenční doložky opravdu nabude informace, poznatky, znalosti pracovních a technologických postupů, jejichž využití po skončení pracovního poměru by mohlo zaměstnavateli závažným způsobem ztížit jeho činnost, nebo zda oproti očekávání (jak to v

posuzované věci tvrdí žalovaná) tyto informace nenabude, není z hlediska platnosti sjednané dohody, jejíž platnost se posuzuje ke dni, kdy byla uzavřena, významná.

Odvolačím soudu nelze důvodně vytýkat ani pochybení při výkladu uzavřené dohody o konkurenční doložce v otázce průměrného výdělku. Stanoví-li zákon, že průměrným výdělkem se vždy rozumí průměrný hrubý výdělek, pokud pracovněprávní předpisy nestanoví jinak. Protože se „průměrný měsíční čistý výdělek“ (§ 356 odst. 3) používá jen pro určení výše podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci (§ 50 zákona č. 435/2004 Sb.), nelze v souvislosti se sjednáváním konkurenční doložky uvažovat o jiném průměrném výdělkem, než o tom, který je stanoven kogentním ustanovením § 252 zák. práce. Jiný výklad nepřichází v úvahu, ledaže by žalovaná byla již při sjednávání dohody o konkurenční doložce vedena (což žalovaná netvrdí a ani to z obsahu spisu nevyplývá) pohnutkou sjednat se žalobcem neplatnou smlouvu. Protože však právní následky může mít jen taková vůle, která byla projevena, pohnutka (motiv, představa) ke smlouvě, jakož i vnitřní výhrada (mentální rezervace) některého z účastníků nemají - protože nebyly projeveny - žádný význam.

Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu ve věci samé je z hlediska uplatňovaných dovolacích důvodů věcně správný. Protože nebylo zjištěno, že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1 o.s.ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o.s.ř. nebo v § 229 odst. 3 o.s.ř. nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť dovolání žalované bylo zamítnuto a žalovaná je proto povinna nahradit žalobci náklady potřebné k uplatňování práva.

Při rozhodování o výši náhrady nákladů řízení dovolací soud přihlédl k tomu, že výše odměny má být určena podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem (§ 151 odst. 2 část věty první před středníkem o.s.ř.), neboť nejde o přiznání náhrady nákladů řízení podle ustanovení § 147 nebo 149 odst. 2 o.s.ř. a ani okolnosti případu v projednávané věci neodůvodňují, aby bylo postupováno podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (§ 151 odst. 2 část věty první za středníkem o.s.ř.). Vyhláška č. 484/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), která upravovala sazby odměny advokáta stanovené paušálně pro řízení v jednom stupni, však byla nálezem Ústavního soudu ze dne 17.4.2013 č. 116/2013 Sb. dnem 7.5.2013 zrušena. Nejvyšší soud České republiky za této situace určil pro účely náhrady nákladů dovolacího řízení paušální sazbu odměny pro řízení v jednom stupni s přihlédnutím k povaze a okolnostem projednávané věci a ke složitosti (obtížnosti) právní služby poskytnuté advokátem ve výši 3.260,- Kč. Kromě této paušální sazby odměny advokáta vznikly žalobci náklady spočívající v paušální částce náhrady výdajů ve výši 300,- Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce, advokát Mgr. Zdeněk Šrom, osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k nákladům, které žalobci za dovolacího řízení vznikly, rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 747,- Kč (§ 137 odst. 3, § 151 odst. 2 věta druhá o.s.ř.). Žalovaná je povinna náhradu nákladů dovolacího řízení v celkové výši 4.307,- Kč žalobci zaplatit k rukám advokáta, který žalobce v tomto řízení zastupoval (§ 149 odst. 1 o.s.ř.), do 3 dnů od právní moci usnesení (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 7. ledna 2015

JUDr. Zdeněk Novotný

www.nsoud.cz

předseda